

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 990046/1

ב"ה

בבית הדין הרבני האזורי אריאל

לפני כבוד הדיינים:

הרב מאיר פרימן – אב"ד, הרב מאיר קאהן, הרב יצחק רפפורט

התובעת:	ת"ז	(ע"י כ"כ עו"ד אורי דון יחיא)
נגד הנתבע:	ת"ז	(ע"י כ"כ עו"ד גד שהרבני)

הנדון: גירושין

פסק דין

לפני בית הדין תביעת האישה לגירושין ולחיוב הבעל בתשלום כתובתה.

התביעה הוגשה לבית הדין ביום 23.6.2014, בבית המשפט לענייני משפחה מתנהלים הליכי רכוש, משמורת ומזונות.

רקע וטענות הצדדים

הצדדים נישאו ביום 27.6.2010, ולהם שני ילדים, ילידי 21.01.2012 ו-4.2.2014.

הצדדים גרים בנפרד מיום 12.06.2014, בטרם העזיבה הסופית של הבעל היו מספר עזיבות וחזרות נשנות של הבעל כאשר העזיבה הראשונה הייתה ביום 17.10.2013.

טענות האישה

לדברי האישה בדיון הראשון, יש לבעל מערכת זוגית עם אישה אחרת, טענה זו לא הועלתה בכתבי הטענות של האישה שהוגשו לבית הדין, ולדבריה, הדבר נודע לה רק לאחר הגשת תביעת הגירושין. לדבריה, הבעל עזב את הבית ולא רוצה לחזור. היא מצידה הייתה מוכנה לתת לו לחזור, ולא הייתה לה כוונה להיות לבד בהיותה עם ילד ובהריון. ובפועל הבעל חזר מספר פעמים עד שלבסוף עזב לצמיתות. כיום לאחר העזיבה שלו והעלבונות שלו היא רוצה להתגרש.

האישה מתארת מערכת זוגית רווית מתחים, בעיקר סביב לנושא שעות העבודה של האישה ונושאים כלכליים. לדבריה, הבעל הטיח בה עלבונות תוך כדי הוויכוחים. ראשית הקרע בין בני הזוג

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

היה ביום 17.10.2013 בעת שהתנהל ויכוח בנוגע להפקדת כספים מעבודתה של האישה לחשבון המשותף, לדברי האישה, האב ניסה לחטוף את הילד ואת כיסא התינוק מרכבה של האישה.

האישה הלכה לבית אימה, ולמחרת כאשר חזרת לבית הצדדים הוציא הבעל את חפציו האישיים מהבית. הבעל היה נוהג לחזור מדי פעם, אף ללון בבית ולקחת את הילד לביקור, והיא לא מנעה ממנו לחזור. מאז עזיבת הבית לא סיפק הבעל מעצמו את צרכי הבית.

לאחר מכן, חזר הבעל מספר פעמים לבית המשותף, לדברי האישה, היו בין הצדדים יחסי אישות והיא לא מנעה ממנו יחסי אישות במודע או במרידה. האישה מכחישה את טענת הבעל להעדר יחסי אישות שלווה חודשים בטרם העזיבה וטוענת שהיו יחסי אישות, אולם, אפשר שהיו פעמים שהייתה בהריון או שהייתה רגישה דיה לרצונו של הבעל ולא היתה ערה לרצונו לקיום יחסי אישות.

בחודש מרץ 2015 הוציא הבעל את האישה מבית האחות באמצעות צו מבית המשפט, הצו הוצא לבקשת האחות, אולם, לטענת האישה הבעל הוא זה שעמד מאחרי הצו. בית המשפט לענייני משפחה ראה את פינוי האישה כהטרדה והוצא צו הרחקה הדדי.

טענות הבעל

בדיון הראשון, הודיע הבעל שמתקיים משא ומתן בין הצדדים, והוא כורך את נושא הגירושין עם הכתובה ונושא הרכוש. לדברי הבעל כפי שנאמרו בדיון הראשון, בנוגע לנסיבות לעזיבת הבית טען הבעל,

"כל מה שסיכמנו, ניסינו לסדר את מערכת היחסים בינינו, היא היתה עובדת עד מאוחר, חזרתי הביתה והבית ריק, ביקשתי שתחזור הביתה יותר מוקדם כדי שנהיה תא משפחתי והיא לא עמדה בזה",

"סיכמנו דברים, אמרתי לה מה קורה עם זה. היא הבטיחה שהיא תפסיק לעבוד בפרדסיה, היא תעזוב את העסק. היינו אמורים לעבור לגור בירושלים. היא לא היתה מוכנה להתרחק מהמשפחה שלה ומהעסק. הכל נשאר אותו דבר".

"זה היה בגלל כל מיני כעסים שהיא צעקה עליי, קללות שהיו ממנה, וכל הכעסים והמצב הזה, הכסף, של העבודה".

בנוגע לקשרים עם אישה אחרת, טען הבעל, שהוא הכיר את האישה האחרת באילת ורק לאחר שעזב את הבית ויש לו איתה "קשר חלקי",

ביה"ד: תפרט. יש לך קשר עם מישהי אחרת היום?

הבעל: חלקי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ביה"ד: תפרט. מה כן ומה לא.

הבעל: קשר עם מישחי שאנחנו יוצאים ביחד, לא משהו רציני.

ביה"ד: ממתי אתה מכיר אותה?

הבעל: שנה.

הבעל מודה, שהוא עזב את הבית, ושהוא חזר לפרקים גם לאחר העזיבה הראשונה ביום 17.10.2013,

הבעל: חודשיים אחרי זה חזרתי לבית, דצמבר 13 או ינואר 14, תקופה שחזרתי לבית משהו כמו חודש, חודש וחצי, עוד פעם היה לנו ויכוחים, עוד פעם עזבתי את הבית לעוד חודש וחצי, ואז חזרתי בסוף מרץ בערך עד יוני 14.

בנוגע ליחסי אישות, הבעל טען כמענה לשאלת בית הדין שלא היו יחסי אישות שלושה חודשים טרם הפרידה.

במהלך הדיונים לא ביקש הבעל לחזור לשלום הבית, אלא רק לדחות את התביעה בחוסר עילת גירושין, ולהסדיר את ענייני הממון שבין הצדדים בהסכם ובמו"מ, וגם לדעתו היא לא צריכה לצאת מנישואין ללא כלום.

בראשית הקשר ביניהם גרו הצדדים בירושלים, והאישה היתה יוצאת מהבית בשעה 7:30 בבוקר ונוסעת לעבוד בעסק שלה בפרדסיה והייתה חוזרת בשעת מאוחרות, לדבריו, האישה עבדה יותר מדי היא הבטיחה לשנות את מקום העבודה ושעות העבודה לאחר הנישואין.

לדברי הבעל, האישה חייבת לו כספים רבים מהעסק שלה בהתאם לחוק יחסי ממון, ויש לו חלק על פי חוק יחסי ממון, ברווחים של העסק.

הבעל טוען, שהאישה הפסידה את כתובתה מאחר שהגישה כנגדו תלונות במשטרה, וכמו כן הוצא כנגד צו הרחקה, בהתבסס על פסיקת ביה"ד הרבני בתל אביב בתיק 1067544/1.

דיון והכרעה

גירושין

הצדדים מתגוררים בנפרד מיום 12.06.2014, בדיון הראשון שהתקיים בבית הדין ביום ה' בטבת תשע"ה (17.12.2015) תבעה האישה להתגרש, הבעל, מצדו, לא הביע בשום שלב את רצונו לשוב לשלום בית, אלא כרך את נושא הגירושין בסיום המחלוקות בנושא הרכוש והכתובה. ועיקר טענתו היא לדחיית התביעה בהעדר עילת גירושין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לכן, הצדדים למצער מורדים זה בזה, והצדדים חייבים להתגרש כפי שפסק רבנו ירוחם בנתיב כ"ג חלק ח', וזאת מבלי להיכנס לחיוב הבעל בגירושין בגין עזיבת הבית. ויש לקבוע מועד לסידור גט.

חיוב כתובה

האישה הציגה כתובה שערכה הנקוב הוא 55,555 דולר ארה"ב, סכום השווה בשקלים לכ- 195,000 ש"ח.

הבעל עזב לראשונה את בית הצדדים ביום 17.10.2013, זאת לאחר מריבה שהתרחשה מחוץ לבית. האישה טענה שהבעל רצה לחטוף את הילד, ולדברי הבעל, לאחר ויכוח סביב נושאים כספיים, העלילה עליו האישה, ואיימה שתגיש כנגדו תלונה במשטרה על ניסיון החטיפה, והבעל לקח את החפצים האישיים מהדירה בפועל לא הוגשה תלונה.

לדברי הבעל, המחלוקות שבין הצדדים נסובו סביב נושאים כספיים ושעות העבודה של האישה, לדבריו לא היתה אפשרות לחיות עם האישה מאחר שהיא חוזרת מהעבודה בשעות מאוחרות. לפעמים סביב השעה 19:00 ולפעמים לאחר השעה 23:00.

לאחר כחודשיים בחודש דצמבר או ינואר חזר הבעל להתגורר עם האישה, למשך תקופה של כחודש, כאשר בעודם חיים יחדיו שלח הבעל בחודש פברואר 2014 הודעה לאישה בשם "שיש לו חשק מיני", הבעל הסביר שהוא חלק עם אותה גברת את בעיותיו והתייעץ עמה בנושא הזוגיות שלו. האישה הוזמנה לעדות, וזו סיפרה לבית הדין שהיא היא ניסתה "להתחיל איתו", אולם, לאחר שאשתו התקשרה ואמרה שהוא נשוי הפסיקה את הקשר, הבעל לא הכחיש את דבריה. ההכרות בין השניים הייתה בהקשר לשיפוצים שהבעל עשה במקום עבודתה.

הבעל עזב שוב את הבית, והצדדים חזרו להתגורר בחודש מרץ יחדיו עד ליום 12.06.2014 שאז הבעל עזב את הבית באופן סופי.

לדברי הבעל בדיון הראשון [שורה 81-80] נאמר על ידי הבעל,

ביה"ד: אז למה עזבת את הבית?

הבעל: כי כל מה שסיכמנו, ניסינו לסדר את מערכת היחסים בינינו, היא היתה עובדת עד מאוחר, חזרתי הביתה והבית ריק, ביקשתי שתחזור הביתה יותר מוקדם כדי שנהיה תא משפחתי והיא לא עמדה בזה.

הבעל לא טען בשום שלב, שהאישה מנעה ממנו לחזור לבית, והעזיבה הייתה ביוזמתו, לאחר שהיו וויכוחים בין הצדדים.

בדיון הראשון נאמר על ידי ב"כ הבעל [שורה 142-140],

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"כ הבעל: צר לי שחברי מכזב את ביה"ד ומציג עובדות לא נכונות ביודעין. מרשי מעולם לא טען שהגברת לא צריכה לצאת ללא כלום, לא בכתב טענות שלו ולא בעל פה. אבל זה לשכת עורכי הדין צריכה להחליט ולא אני. הטענות של הגברת מוכחות, אנחנו מבקשים לנהל הוכחות, אנחנו עותרים לדחיית התביעה.

לדברי הבעל, הוא פגש באילת אישה בשם [REDACTED] [שורה 55-56]

הבעל: אני מכחיש את הכל.

ביה"ד: תפרט. יש לך קשר עם מישהי אחרת היום?

הבעל: חלקי.

ביה"ד: תפרט. מה כן ומה לא.

הבעל: קשר עם מישהי שאנחנו יוצאים ביחד, לא משהו רציני.

ביה"ד: ממתי אתה מכיר אותה?

הבעל: שנה.

לבית הדין הוצגו פוסטים מדף הפייסבוק של גב' [REDACTED] שהועלו ביום 15.8.2015 בה מוגדר הבעל כבן זוגה החדש, דברים התואמים את דברי הבעל עצמו, כמו כן הוצגו לבית הדין תמונות בהן מבלים הבעל האישה יחדיו בחברת הילדים.

נושא המרידה של האישה לא הועלה על ידי הבעל כסיבה לפירוד או לעזיבה, גם העד שהובא לבית הדין מטעם הבעל ולדברי הבעל, ייעץ לזוג בנושא הזוגיות, טען שעיקר המחלוקת נסוב סביב חזרתה המאוחרת של האישה מהעבודה ולא היו טענות בנוגע לחיי האישות שבין בני הזוג. והטיעון עלה רק לשאלת בית הדין בנוגע לחיי אישות.

האישה התגוררה עם הילדים בבית השייך לאחות האישה, הבעל שיתף פעולה עם האחות לסלק את האישה מביתה מבלי לדאוג לדיור חלופי לאשתו וילדיו, ובכל תקופת הפירוד לא השתתף בהוצאות המדור וכלכלת הבית.

לאור כל האמור מוסכם, שהבעל הוא שעזב את האישה, התברר עוד שבהיות הצדדים מתגוררים יחדיו שם הבעל את עיניו בנשים אחרות, וגם לדברי הבעל פיתח מערכת זוגית אחרת כשלושה חודשים לאחר עזיבת האישה. גם אם לדבריו מדובר בקשר חלקי, אותו הקשר הוגדר בסביבתו כמערכת זוגית, וגם על ידי הבעל המדובר בקשר עם מישהי אחרת, כלומר קשר המהווה בעיניו כתחליף לחיי הזוגיות עם אשתו, כפי שהוכן מהקשר הדברים.

הרי שמצב זה, שהבעל עזב את הבית מיוזמתו הרי שהוא מורד, ובפועל לאחר שהוא עזב בפעמים הראשונות לא מנעה ממנו האישה לשוב לבית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנוגע לאיומים על הגשת תלונה, הרי שהאישה בפועל לא הגישה תלונה בעת החיים המשותפים אלא רק לאחר שהבעל זנח את האישה. והבעל חזר לחיות יחד עם האישה לאחר האיום, כך שמעשיו מוכחים שלדעתו: או שנושא התלונה היה מוצדק ואם היה מטיב את דרכיו הרי שלא יהיה מקום לחשוש לתלונה, לחילופין, לתפיסתו והערכתו הדברים נאמרו רק בעידנא דריתחא.

על אף שהארכתי בפסק הדין שצוטט על ידי ב"כ הבעל, שאישה המגישה תלונה עוקרת את האישות ומפסידה את כתובתה עד שתוכיח שהאשם תלוי בבעל. וגם איום על הגשת תלונת שווא מהווה עילה, לעזיבת האישה והפסד כתובה. אולם, אין הנידון כאותו פסק דין דומה לנידון שבפנינו, שהרי הבעל עצמו, בנידון דידן, לא חשש מחיים בצוותא עם האישה לאחר האיום, וגם העזיבה האחרונה לאחר שנה מהתקריט הראשונה, לא הייתה מלווה באיום על הגשת תלונה במשטרה.

התלונה שהוגשה למשטרה על ידי האישה הוגשה ביום 20.10.2014 ארבעה חודשים לאחר הפרידה, ולאחר שהבעל כבר החליט לעזוב את הבית ופגש את גב' [REDACTED] בחודש ספטמבר 2014.

הבעל צירף לסיכומיו הודעות טקסט בהם הוא מביע את תקוותו שהמשפחה תשוב ותחיה יחד, וכמו כן, מציע הבעל ללכת לגישור, או ליעוץ משפחתי, לאחר שהצדדים כבר חיו בנפרד. על אף שהודעות הטקסט הוצגו ללא תגובות האישה, ונכונות התאריכים המוצמדים להודעות לא ניתנת לאימות. אין בהם בכדי לסתור את דברי הבעל עצמו בבית הדין, שהוא שעזב את הבית וסיבת העזיבה היתה חזרתה המאוחרת של האישה מהעבודה ונושאים כלכליים אחרים. הבעל לא ניסה בפועל לחזור הביתה לאחר הפרידה ולא הוצגו הודעות מטעם האישה בו מסרבת לחזרתו של הבעל.

הלכה פסוקה בשלחן ערוך אה"ע סי' ע"ז סע' א'

המורד על אשתו ואמר: הריני זן ומפרנס, אבל איני בא עליה מפני ששנאתיה, מוסיפין לה על כתובתה משקל ל"ו שעורים של כסף בכל שבוע, וישב ולא ישמש, כל זמן שתרצה היא לישב; ואף על פי שכתובתה הולכת ונוספת, הרי הוא עובר בל"ת, שנא': לא יגרע (שמות כא, י'); ואם היא רוצה, כופין אותו מיד להוציא וליתן כתובה

ובשלחן ערוך אה"ע סי' קנ"ד הביא הרמ"א את תשובת הרשב"א וז"ל,

הגה: וכן איש שרגיל לכעוס ולהוציא אשתו מביתו תמיד, כופין אותו להוציא, כי ע"י אינו זנה לפעמים ופורש ממנה בתשמיש יותר מעונתה והוי כמורד ממזונות ותשמיש (תשובת הרשב"א סימן תרצ"ג).

ואם הדברים נכונים בנוגע למי שמוציא את אשתו והיא חוזרת בפועל להתגורר עם הבעל, כל שכן במקרה דינן שהבעל עזב את האישה מבלי כוונה לחזור וביד האישה לחייב את הבעל להוציא ולתת

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כתובה, כאשר הוא אינו מביע את רצונו לחזור. וגם אם לאחר שהשתכנעה שהבעל עזב את הבית לצמיתות הגישה תלונות במשטרה הרי שתלונות אלו אינם אלא בבחינת "בית חרוב החרבת", וכשם שהיא רשאית לכופ את הבעל לגרש מחמת מרידתו כך ודאי רשאית להגיש תלונה במשטרה, שלא מחמת התלונה עזב הבעל את הבית, אלא מרצונו החופשי מתוך נתינת עין באחרת. יש להוסיף שגם הבעל, הודה שאין להוציא את האישה בלא כלום, כך שגם הוא הבין שהגירושין הם בעטיו ולא בעטיה של האישה.

בהתייחס לטענות הבעל בנוגע לזכויות מרווחים בעסק הרשום על שם האישה, הרי שהסכומים שנטענו ונתבעו ע"י הבעל לא הוכחו. כמו כן, לא הוכח לבית הדין שהרווחים לא הופקדו לחשבון המשותף, שהרי גם לדברי הבעל הוא דרש שהרווחים מהעסק יופקדו בזמן בחשבון המשותף. ויתרה מכך, הבעל לא שילם מזונות אישה בתקופת בהם מרד באישה והיה חייב במזונותיה, כך שהאישה הייתה רשאית להוציא את הרווחים שהיו תחת ידיה על הוצאותיה ובפשטות ההוצאות עלו על הרווחים שנצברו בתקופת החיים המשותפים ולא הופקדו בחשבון המשותף. כאשר יש לציין, שהבעל דרש שהרווחים מהעסק ישמשו את כלכלת הבית והאישה נענתה לדרישתו לפחות באופן חלקי. ולכך יש להוסיף שטענת הבעל היא טענת שמא ולא מועילה טענת שמא על מנת לתפוס את הכתובה העומדת לגוביינא בתורת וודאי.

לאור האמור, כאמור הבעל חייב לגרש את אשתו ולשלם את מלוא כתובתה בסכום של 55,555 דולר ארה"ב.

הרב יצחק רפפורט - דיין

מצטרף למסקנות. אוסיף, שלמרות שהצדדים מוגדרים כיום כמורדים זה בזה, אין בכך, בנדון דנן, כדי להפסיד לאשה את כתובתה, בנסיבות שהוכחו בתיק שהבעל הוא שעזב את דירת הצדדים, והוכח שנתן את עיניו באחרות.

הרב מאיר פרימן - אב"ד

אני מצטרף למסקנות,

הרב מאיר קאהן - דיין

לאור האמור מחליט בית הדין כדלקמן:

א. הבעל חייב לגרש את אשתו במועד הראשון שיקבע על ידי בית הדין.

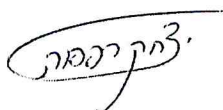
ב. הבעל חייב עקרונית לשלם לאשתו את מלוא כתובתה בסכום של 55,555 דולר ארה"ב.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- ג. סכום הכתובה לא נושא ולא יישא ריבית או הצמדה.
- ד. על מנת לתת פסק דין חלוט וסופי על הצדדים להגיש לבית הדין תוך 14 יום כתבי טענות ומענות בתביעה הרכושית בבית המשפט וכן לעדכן את בית הדין בנוגע להחלטות האחרונות של בית המשפט.
- ה. בית הדין קובע מועד לסידור גט בבית הדין הרבני האזורי התל אביב ליום יג בשבט תשע"ח (29.1.2018) בשעה 11:00 באולם 201.
- ו. על כל צד להביא עד מטעמו לצורך ברור שמות, עדיף קרוב מדרגה ראשונה (אב, אם, אח או אחות), כתובה, ותעודת נישואין.

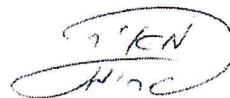
ניתן ביום ב' בשבט התשע"ח (18/01/2018).

הרב יצחק רפפורט

הרב מאיר קאהן

הרב מאיר פרימן – אב"ד

העתק מתאים למקור
צבי מוראד, המזכיר הראשי
נחתם דיגיטלית ע"י הרב מאיר פרימן בתאריך 18/01/2018 23:45